

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: R. G.**, zastoupen JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem, se sídlem Stodolní 26, Ostrava – Moravská Ostrava, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2005, č. j. 43 Cad 113/2004 - 15,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalované **se náhrada nákladů řízení nepřiznává**.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Milanu Ostřížkovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 650 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2005, č. j. 43 Cad 113/2004 - 15, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2004, č. 530 422 338, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o plný invalidní důchod.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá, že byl prokazatelně v období od 1. 12. 1993 do 30. 11. 2003, ve kterém podle žalované i podle soudu nezískal dny pojištění, buď ve výkonu trestu nebo veden v evidenci uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce

v Ostravě. Vzhledem k této skutečnosti podle ust. § 5 odst. 1 písm. l) a ust. § 8 zákona č. 155/1995 Sb. a ust. § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 54/1956 Sb. nepochybně dosáhl potřebného počtu dní pojištění a bylo povinností žalované tyto okolnosti zjistit. Má zato, že v řízení před správním orgánem došlo k porušení zákona, které nepochybně ovlivnilo zákonnost rozhodnutí a navrhuje proto, aby byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaná dne 8. 4. 2004 zamítla stěžovatelovu žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, neboť podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava – město ze dne 13. 1. 2004 se stal od 1. 12. 2003 plně invalidním podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, ale v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. od 1. 12. 1993 do 30. 11. 2003 získal pouze 3 roky a 113 dní pojištění. Žádost o plný invalidní důchod byla sepsána a nárok uplatněn dne 21. 8. 2002. Doba evidence u úřadu práce v období let 1992 až do sepsání žádosti byla doložena potvrzením Úřadu práce v Ostravě ze dne 21. 8. 2002 aktualizovaného dne 10. 3. 2004, z něhož vyplývá, že v rozhodném období od 1. 12. 1993 do 30. 11. 2003 byl stěžovatel v evidenci úřadu práce v době od 31. 1. 1994 do 14. 2. 1994, od 25. 9. 1995 do 30. 7. 1996, od 5. 11. 1996 do 3. 9. 1997 a od 24. 1. 2000 do konce rozhodného období do 30. 11. 2003, a v období po 1. 1. 1996 nepobíral hmotné zabezpečení uchazečů o zaměstnání. Dle osobního listu důchodového pojištění byla stěžovateli v rozhodném období započtena jako doba pojištění doba ve shora uvedeném rozsahu a jiná doba pojištění v rozhodném období není v dávkovém spise doložena.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2004 žalobou. V žalobě uvedl, že většinu odpracovaných roků má z dob výkonů trestu, kdy pracoval v uranových dolech a vykonával zaměstnání v I. pracovní kategorii a za tyto odpracované roky v době socialismu by mu měl být důchod přiznán. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že v rozhodné době před vznikem invalidity má stěžovatel prokázány pouze 3 roky a 113 dnů zaměstnání, a proto mu nárok na plný invalidní důchod nevznikl. Při jednání pak stěžovatel namítal, že byl nesprávně zařazen výkon práce v kategoriích v letech 1969 až 1975 a neuvedl, že by měl další doby zaměstnání či evidence u úřadu práce, než které jsou doloženy, a další dokazování nenavrhol. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu pak vyplývá, že ani v řízení před soudem nebylo prokázáno, že stěžovatel získal potřebnou dobu pojištění 5-ti let, neboť má doloženy pouze 3 roky a 113 dnů pojištění v období od 1. 12. 1993 do 30. 11. 2003, a protože nesplnil zákonnou podmínku potřebné doby pojištění, nárok na plný invalidní důchod mu nevznikl. Žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že svým obsahem jde i o námitku, která nachází výraz v obsahu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., protože směřuje do skutkových zjištění učiněných v řízení před krajským soudem, neboť stěžovatel vytýká i krajskému soudu nezjištění další doby pojištění v rozhodném období od 1. 12. 1993 do 30. 11. 2003, kdy dle svého tvrzení měl být buď ve výkonu trestu nebo veden v evidenci uchazečů o zaměstnání na Úřadu práce v Ostravě. Tato namítaná nečinnost by mohla být

vadou řízení před soudem ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. mající za následek nesprávné stanovení rozsahu doby pojištění v rozhodném období v důsledku toho i nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity podle ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Nejvyšší správní soud shledává pro tyto důvody kasační stížnost přípustnou a napadený rozsudek přezkoumal v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve stěžovatelově případě se jedná o nepřiznání plného invalidního důchodu z toho důvodu, že pro nárok na plný invalidní důchod nesplnil podmínku potřebné doby pojištění ve smyslu ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., když mezi účastníky je nesporné, že stěžovatel je plně invalidním od 1. 12. 2003. Podle ust. § 40 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 155/1995 Sb. činí potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod u pojištěnce ve věku nad 28 let 5 roků a zjišťuje se z období před vznikem plné invalidity, a to z posledních 10 roků před vznikem plné invalidity, a pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění se za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených mimo jiných v § 5 odst. 1 písm. n). Žalovaná i soud z podkladů ve správním spise, a to z potvrzení Úřadu práce v Ostravě ze dne 21. 8. 2002 doplněného dne 10. 3. 2004, správně započtyly dobu pojištění stěžovatele v době od 31. 1. 1994 do 14. 2. 1994, od 25. 9. 1995 do 31. 12. 1995 a od 1. 12. 2000 do 30. 11. 2003 podle pravidel uvedených v ust. § 5 odst. 1 písm. n) zákona č. 155/1995 Sb. v rozsahu 3 roků a 113 dnů. Stěžovatel pak v žalobě namítal nesprávné zařazení výkonu zaměstnání do pracovních kategorií v obdobích výkonu trestu v době socialismu a při jednání u soudu netvrdil žádné jiné doby zaměstnání či evidenci na úřadu práce, než které jsou doloženy, a další dokazování nenavrhoval. Krajský soud proto neměl důvodu provádět zjišťování dalších dob pojištění v rozhodném období a nelze mu proto vytykat jakékoli pochybení, navíc až v kasačním řízení. Stěžovatelem v kasační stížnosti navrhovaný výpis z trestního rejstříku jako důkaz nemá vypovídací hodnotu z hlediska zařazení stěžovatele k pravidelnému výkonu prací ve výkonu trestu odnětí svobody nebo ve vazbě, jak požaduje ust. § 5 odst. 1 písm. l) zákona č. 155/1995 Sb. U osob zařazených k pravidelnému výkonu prací ve výkonu trestu odnětí svobody nebo ve vazbě je při provádění důchodového pojištění příslušná věznice. Jak vyplývá ze shora uvedeného, v dávkovém spise není doklad o tom, že by stěžovatel byl v rozhodném období ve výkonu odnětí svobody nebo ve vazbě zařazen k pravidelnému výkonu prací, neboť se v něm žádný evidenční list nenachází. Shora uvedené Nejvyšší správní soud pouze konstatuje, protože jinak ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nemá důvod k uvedenému přihlédnout. V řízení před krajským soudem stěžovatel nenamítal pochybení správního orgánu v zápočtu doby pojištění v rozhodném období, nenavrhoval doplnění řízení provedením dalších důkazů, a proto mu nepřísluší zpochybňovat až v kasačním řízení zjištění učiněná žalovanou a krajským soudem, ač tak mohl učinit již v řízení před krajským soudem.

Krajský soud v Ostravě proto nepochybil, pokud ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu správního spisu a z podkladů tam uvedených. Rovněž žalovaná v řízení o žádosti o plný invalidní důchod nepochybila, když vycházela z listinných důkazů ve svém správním spise – potvrzení Úřadu práce v Ostravě ze dne 21. 8. 2002 doplněného dne 10. 3. 2004. Krajský soud pak neměl důvod takto zjištěný skutkový stav vážící se k podmínce potřebné doby pojištění stěžovatele v rozhodném období dále doplňovat.

Nejvyšší správní soud proto neshledal v postupu žalované ani krajského soudu žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a proto námitku

stěžovatele neshledal důvodnou. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správním orgánům věci důchodového pojištění je však podle ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Milan Ostřížek. Soud mu určil odměnu za zastupování ve výši 650 Kč za dva úkony právní pomoci společně se dvěma režijními paušály spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení a v písemném podání soudu ve věci samé podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Pokud byla advokátem požadována odměna za dva úkony podle písm. c) a jeden úkon podle písm. k) uvedené vyhlášky, pak tvrzené úkony podle písm. c) nebyly advokátem doloženy, na místo úkonu podle písm. k) je v této věci případnější úkon podle písm. d) § 11 odst. 1 vyhlášky. Ve smyslu ust. § 9 odst. 2 a § 7 vyhlášky činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby 250 Kč. Nejvyšší správní soud neshledal žádnou skutečnost, jež by odůvodňovala přiznání odměny za úkon ve výši, jak ustanovený advokát požadoval, a proto mu přiznal odměnu ve výši 650 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
člen senátu určený dle rozvrhu práce
provést jednotlivý potřebný úkon v době
překážky v práci předsedkyně senátu
JUDr. Milady Tomkové

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: R. G.**, zastoupen JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem, se sídlem Stodolní 26, Ostrava – Moravská Ostrava, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2005, č. j. 43 Cad 113/2004 - 15,

takto:

Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Milanu Ostřížkovi, **se určuje** odměna za zastupování ve výši 123,50 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

Ustanovený zástupce stěžovatele dne 15. 9. 2006 uplatnil také daň z přidané hodnoty ve výši 19 % z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů a nárok doložil osvědčením o registraci plátce daně z přidané hodnoty s účinností od 5. 2. 2003. Nejvyšší správní soud o tomto nároku zástupce stěžovatele nerozhodl, proto tak činí dodatečně tímto rozhodnutím. Ustanovenému zástupci náleží odměna za zastupování zvýšená o částku 123,50 Kč vypočtenou dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., neboť prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu